

στόματος τοῦ ποιητοῦ. Τίς εἰς ὁποιοδήποτε γωνίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνέγεννήθη, δὲν ἤκουσεν αὐτὸ πολλάκις ἀδόμενον; Ἀλλὰ καὶ σήμερον, μετὰ τριάκοντα ἔτη ἀφ' οὗ συνετάχθη, εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἑλληνικῆς χώρας δὲν διασώζεται ζῶν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τῆς καρδίας ἀπάντων, ὡς ὅτε κατὰ πρῶτον ἐδημοσιεύθη; Περὶ τοῦ ποιηματίου τούτου ὁ μὲν Θωμάσαιος εἶπεν ὅτι: «*Αἰ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἶναι ἐμπνεύσεως ἀπαύρασμα, inspirato dalle prime sino all'ultima parole, ὁ δὲ Βερκαγγέρος, πρὸς δὲ κατὰ γράμμα μεταγλωττίσθη, ἀπεράνθῃ.*» Μεγάλως μοι ἤρπεν· ἀλλ' ἡ πράξις τῆς παρθέτου, ἥτις ἀνατελεῖ πρὸς τὸν Πλάστην τὰς χεῖρας μέχρι τοῦ τέλους, εἶναι καιροσφαιρὴς τι, μὴ ἐπελθόν· μέχρι τοῦδε εἰς τὸν τοῦ οὐδενός· ἐκείνη εἶναι Ἀθήναια οὐ.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ἀποστείλας ἡμῖν τοῦτο, κηδόμενος τῆς θούης τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς Ἑλλάδος, θέλει διακοινώσαι ἡμῖν καὶ ἕτερα ἐκ τῶν προϊόντων τῆς ἐξόχου εὐφυΐας τοῦ Κ. Σολομοῦ, ὅστις δυστυχῶς σιγῶν σιγῇ βαθεῖαν, στερεῖ τὴν ἰδίαν πατρίδα ἐνός τῶν λαμπροτέρων αὐτῆς στεφάνων.

1

Τὰ τραγούδια μου τὰ ἴσχεις ὅλα,
Τοῦτο μόνον δεῖ δέλναι τὸ πῆρ,
Τοῦτο μόνον δεῖ θέλναι τ' ἀκούσθαι·
Ἀχ! τὴν πλάκα τοῦ τάφου κρατεῖς.

2

Ὁ Παρθένα! ἂν ἐμπορίαν ἢ κλάψαις
Πειθαμένον νὰ δώσῃς ζωῇ,
Τόσκις ἐσκαμ κλάψαις γὰρ σένα,
Ποῦ ἴσα' ἔχεις τὴν πρώτην πνοήν.

3

Συνορά! Σὲ θυμοῦμαι ἐλαθύνον
Ἐν τῇ πλευρῇ μου μετ' ἀνθρώπου ἀγνόν·
«Τί ἔχεις οὐ σοῦ πᾶ, καὶ οὐ μ' ἀποκρίθης;
«Ὡς παλάνω φαρμάκῃ θά πῶ.»

4

Μὲ σκληρότατο χεῖρ τὸ πῆρς,
Ἰσραὶλ κόρη, καὶ αὐτὸ τὸ κορμί,
Ὅπου τοῦ πρὸς φέρεμα γάμου,
Περὶ σάβανο τῶρα φορεῖ.

5

Τὸ κορμί σου ἐκεί μείσα' εἰς τὸν τάφον
Τὸ στολίζει σμυνὴ παρθενία·
Τοῦ καποῦ σ' ἀδικοῦσιν ἡ κόρημας,
Καὶ σοῦ φώναζε λόγια κακά.

6

Τέτοις λόγισιν ἂν ἡμπούεις; ἀκούσθης
Ὅγ' τὸ πτοῖμα σὺν τί' ὅδε βγῇ;
«Τὸ φαρμάκῃ, ποῦ πῆρς, καὶ οἱ πόνοι
Δὲν ἐστὶν ὅσον σκληροί.»

7

Κόσμι φάτι, ταῖς κόραις ταῖς μαύραις
Κατατρέχεις ὅς εἰς ζωντανά,
Σκληρὲ κόσμι, καὶ δὲν τοῦ λυπᾷται
Τὴν πλάνην ὅταν εἴπῃς νεκράν.

8

Σώπα, σώπα! θυμῷ σου πῶς ἔχεις,
Θυγατέρα, θυγατέρα, ἀδελφή.
Σώπα, ἡ μαύρη κομμάτι' εἰς τὸ μνήμα,
Καὶ κομμάτι παρθένα σμυνή.

9

Θά ξυνηθῇ τὴν ὕστερον μέρα
Εἰς τὸν κόσμον ἀμπρὸς νὰ κροῖ,
Καὶ εἰς τὸν Πλάστην κινῶντας μετ' αἰδῆς
Τὰ λευκά της τὰ χεῖρα θά πῇ.

10

«Κύριε μετὰ εἰς τὰ σπλάγχνα μου, Πλάστη!
Τὰ φαρμάκισα, ἀλήθεια, ἡ πικρὴ,
Καὶ μοῦ βγήκε ὅλ' τὸ νοῦ μου, Πατέρα,
Ποῦ πλκαμένα μοῦ τὰ χεῖρας εἶς.»

11

«Ὅμως κύριε εἰς τὰ σπλάγχνα μου μέγα,
Ποῦ τὸ κρίμα τῶν κλεινῶν, καὶ πῆρ.
Ἦες τοῦ κόσμου, ποῦ φώναζε τῶρα,
Ἐκεί μείν' ἂν εἴν' ἄλλαις πλκαμέναις.»

12

Τοῦτα ἀμπρὸς εἰς τὸν Πλάστη κινῶντας
Τὰ λευκά της τὰ χεῖρα θά πῇ·
Σώπα, κόσμι, κομμάτι' εἰς τὸ μνήμα,
Καὶ κομμάτι παρθένα σμυνή.

ΔΙΑΦΘΟΡΑ.

ΜΕΤΑΤΟΠΙΣΙΣ ΟΙΚΙΑΣ. Γερμανὸς τις, Γεώργιος Ῥόβεν τὸ ὄνομα, εἶχεν οἰκίαν ξυλίνην εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Καλλιφορνίας ἐπὶ ξένου γηπέδου, δι' ὃ ἐπλήρουν κατὰ μῆνα 2250 δρ. Ἡ οἰκία ἦτο διόροφος, καὶ εἶχε 30 μὲν ποδῶν πρὸς ὄψον, 60 δὲ βάθος. Ἀλλ' ἐπαίδῃ μετὰ τὸ τέλος τῆς συμπαθείας ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ γηπέδου ἀπῆται ἀνώτερον ἐνοίκιον, ὁ οἰκοδεσπότης ἀπεράσισε νὰ μεταφέρῃ ἀλλαχοῦ τὴν οἰκίαν του· αὐτὴ ὁμοῦς ἦτο ξενοδοχεῖον· τί νὰ κάμῃ ἐν καιρῷ τῆς μεταφορᾶς τοῦ 70 ἢ 80 ἐνοικιαστᾶς του; τί νὰ κάμῃ τὸν σικεροπώλην, τὸν καπνοπώλην καὶ τὸν Κινέζον γναφεύ οἷτινες εἶχον τρία ἐργαστήρια εἰς τὸ πρόσγειον μέρος τῆς οἰκίας του, καὶ θὰ ἠναγκαζόντο νὰ κλείσωσι αὐτὰ διαρκούσης τῆς μετακομιδᾶς;

Ὁ Γερμανὸς οἰκοδεσπότης, ἄνθρωπος, ὡς φαίνεται, ἐπιχειρηματίας, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ὑπερπηθῇ ὅλα τὰ ἐμπόδια χωρὶς οὐδέναν νὰ ζημιώσῃ καὶ οὐδέναν νὰ ταράξῃ. Εἰδοποίησε λοιπὸν τοὺς ἐνοικιαστᾶς ὅτι ἡ οἰκία ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον, ἀλλ' ὅτι ἐνεκεν τοῦ περιπάτου τούτου δὲν ἔπρεπε νὰ διακώφῃ οὐδεὶς αὐτῶν τὸ ἔργον του· ὅτι ἐν τοσοῦτῳ οἱ ξένοι καὶ θὰ ἐτρέποντο καὶ θὰ ἐλάμβανον τὰς συνήθεις περιποιήσεις, ὅτι ὁ σικεροπώλης καὶ ὁ καπνοπώλης θὰ ἐξυκολούθουν ἀνεμποδίτως τὴν ληψοδοσίαν των, ὁ δὲ Κινέζος θὰ ἐπλυνε ὡς καὶ πρὶν τὰ πανικά του.

Καὶ τῶνόντι, ἡ οἰκία ἤρχισε νὰ περιπατῇ, χωρὶς νὰ ἐκβάλλωσιν ἐξ αὐτῆς οὔτε ἐν ποτήριον, οὔτε ἐν θρανίον. Καὶ ἐνῶ ἐπεριπάτει, ὁ μὲν γναφεύς ἐλάμβανε καὶ ἐδίδοε πανικά, οἱ δὲ φιλοπότοι εἰσέρχοντο καὶ ἐξέρχοντο εἰς τὸ σικεροπωλεῖον, οἱ καπνίζοντες ἠγόραζον σιγῆρα, οἱ ξένοι τοῦ Κ. Γεωργίου Ῥόβεν ἐπρογύοντο, ἐγέροντο καὶ ἐκοιμῶντο ὡς καὶ πάντοτε, οἱ ὑπηρέται ἠτοίμαζον τὰ κραδοῦντα, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης παρεσκέυαζεν εἰς τὸ μαγειρεῖον τὰ φαγητά.

Τὸ περίεργον τοῦτο ταξείδιον διήρκεσεν ἡμέρας τέσσαρας. Καὶ μικρὸν μὲν ἦτο τὸ ἀπόστημα, ἀλλ' ἡ φρόνησις δὲν ἀπῆται μεγίστην δραστηριότητα, διότι «*chi va piano va sano*» λέγει ἡ Ἰταλικὴ παροιμία.